

בעניין:

1. _____ אלזין

ת.ז. _____, תושב רצועת עזה

2. **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.**

ע"י ב"כ עוה"ד גיל גן-מור (מ.ר. 37962) ו/או יוסי וולפסון

(מ.ר. 26174) ו/או חוה מטרס-עירון (מ.ר. 35174) ו/או

סיגי בן-ארי (מ.ר. 37566) ו/או ענת קדרון (מ.ר. 37665)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200

טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

1. **אלוף פיקוד דרום**

2. **ממשלת ישראל**

המשיבים

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיבים והמורה להם לבוא וליתן טעם מדוע לא יאפשרו את יציאתו למצרים של העותר 1, על מנת שיוכל לתרום כליה לאחיו בן ה-18, המאושפז בבית חולים במצרים, ונוזקק בדחיפות לתרומת הכליה. העותר נבדק ונקבע כי הוא תורם מתאים. העותר לא יכול לצאת למצרים שכן מעבר רפיח סגור ומסוגר מאז תחילת ספטמבר.

כמו כן מתבקש בית המשפט להורות למשיבים 1 ו-2 ליתן טעם מדוע לא ייקבעו הסדרים זמניים שיאפשרו את יציאתם של תושבי הרצועה לחו"ל, לאחר נסיגת הצבא מהרצועה, ולו במקרים הומניטריים, עד להסדר הקבוע עליו יוחלט בעתיד.

בקשה לדין דחוף

בית המשפט מתבקש לקבוע דיון דחוף ביותר לשמיעת העתירה. ביום 12.9.05 יצאו כוחות הצבא את רצועת עזה, אולם הצבא ממשיך לשלוט, אף לעמדת המשיבים, בכל המעברים היבשתיים, הימיים והאוויריים בין הרצועה לעולם הסובב אותה: מצרים, ישראל והגדה המערבית. חרף היות הנסיגה עובדה ידועה חודשים ארוכים, לא הכינו המשיבים כל הסדר, ולו זמני, ולו במקרים הומניטריים, ליום שאחריה, ככל הנוגע לחיי האוכלוסייה האזרחית של הרצועה.

העותר הוא אחד ממקרים רבים בהם מוכרח תושב הרצועה לצאת לחו"ל באופן מיידי ואינו יכול להמתין עד להסדר העתידי. העותר מוכרח לצאת לחו"ל בדחיפות, שכן אחיו, _____ בן ה-18, מאושפז בבית חולים וזקוק בדחיפות לכליה שהעותר יכול לתרום לו. השתהות נוספת תסכן את

בריאותו המידרדרת. העותר כבר שכל אח נוסף מאותה מחלה לפני שנתיים. אחיו המנוח נפטר מהמחלה בהיותו בן 18, גילו של האח הממתין עתה לתרומת הכליה.

גם לגבי הסעד הכללי המבוקש בעתירה, אי קביעת מועד דחוף לשמיעת העתירה יביא למעשה לסיכול הסעד המבוקש כולו. אכן, אין ספק כי במועד כלשהו בעתיד ייקבעו הסדרי קבע ליציאה לחו"ל, אולם מה יהא על כל אותם אנשים המוכרחים לצאת לחו"ל עכשיו? ברצועה אוכלוסייה של כמיליון וחצי איש ואישה, ילדים, זקנים וטף. מה יהיה אם מישהו, חלילה, צריך להגיע ללוויה, או לטיפול רפואי דחוף, אשר אינו ניתן ברצועה?

עוד יש לציין, כי העותרת 2 התריעה בפני רשימה ארוכה של מכותבים על הצורך למצוא פתרון מידי, גם אם זמני, ומתשובת המשיבים לפניית המוקד עולה בבירור, כי אף שהמדינה אינה מתנערת מאחריותה לסגירת כל אפשרויות היציאה מהרצועה לחו"ל, לרבות דרך מעבר רפיח, לא נעשה כרגע כל ניסיון למצוא פתרון ביניים בעניין יציאתם של תושבי הרצועה לחו"ל.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע דיון דחוף ביותר בעתירה, ולחייב את המשיבים להסביר תוך זמן קצר ביותר את התנהלותם.

התשתית העובדתית

הצדדים

1. העותר 1 (להלן – העותר) הוא פלסטיני בן 32, נשוי ואב לילדה בת שנתיים וחצי, יליד מצרים, המתגורר בעיר גיבאליה שברצועת עזה. העותר משרת במשטרה הפלסטינית. הוריו של העותר גרושים. אמו של העותר, _____ אבראהים (מספר מצרי _____), הינה פליטה פלסטינית, אזרחית מצרית, המתגוררת במצרים עם בעלה השני ובנם, אחיו החולה של העותר, _____ צברי, בן ה-18.

2. אחיו של העותר סובל מאי ספיקת כליות דו צדדית, המתבטאת בכישלון כרוני בתפקוד הכליות מאז היה ילד. הוא מאושפז בבית חולים מנשייה אלבכרי הכללי בקהיר. אחיו של העותר מטופל בדיאליזה כבר מיוני 2002, וממתין להשתלת כליה. אחיו של העותר עובר דיאליזה שלוש פעמים בשבוע.

העתק תעודה רפואית מבית החולים מיום 23.6.05 מצורף ומסומן ע/1.

3. לעותר היה אח נוסף, _____ צברי המנוח, אשר נפטר מאותה מחלת כליות שממנה סובל עתה אחיו _____. נפטר לפני שנתיים כשהיה בן 18, גילו הנוכחי של ____.

4. באפריל שנה זו, עת ביקר העותר במצרים, נערכו לו בדיקות ונקבע כי הוא תורם מתאים, וגם התורם היחיד ממשפחתו שיכול לתרום את הכליה.

העתק תעודה רפואית מבית החולים, מיום 23.8.05, בה מצוין כי העותר הוא תורם מתאים, מצורף ומסומן ע/2.

5. העותרת 2 (להלן – **המוקד להגנת הפרט או המוקד**) היא עמותה הפועלת לקידום זכויות האדם בשטחים.

6. המשיב 1 הוא בעל השליטה הצבאית האפקטיבית במעברים היבשתיים, הימיים והאוויריים מהרצועה ואליה, מטעם מדינת ישראל.

7. המשיבה 2 (להלן – **הממשלה**) היא האחראית על פעולות ישראל ועל מדיניותה ככל הנוגע להסדרי חופש התנועה בכלל, והסדרי היציאה לחו"ל בפרט, מרצועת עזה דרך הים, האוויר והיבשה. הממשלה היא זו שהחליטה לדרוש את סגירתו ההרמטית של מעבר רפיח עד להכשרתו בעתיד של מעבר מוסכם. הממשלה היא זו האוכפת את סגירת המעבר בפועל על ידי נקיטת צעדים שונים בתחום הביטחוני, הכלכלי והמדיני. הממשלה היא זו אשר הסכמתה תאפשר את חופש התנועה לחו"ל מהרצועה באותם מקרים הומניטריים, גם טרם ההסדר הקבוע. כפי שכתבה מנהלת מחלקת הבג"צים למוקד, הממשלה מעוניינת לשמר יכולת בקרה על הנכנסים והיוצאים במעבר.

ר', למשל, כתבה מ"הארץ" מיום 9.8.05, לפיה איימה הממשלה על הפלסטינים כי פתיחת מעבר רפיח תוביל להוצאת הרצועה מ"מעטפת המכס". העתק הכתבה מצורף ומסומן ע/3.

ר' גם כתבה מ"הארץ" מיום 23.9.05, לפיה איימה ישראל לנקוט בשורה של צעדים אם ייפתח לזמן קצר מעבר רפיח על ידי הפלסטינים לצורך פתרון למקרים הומניטריים, סטודנטים וחולים. העתק הכתבה מצורף ומסומן ע/4.

פניות העותרים למשיבים

8. כאמור, באפריל ערך העותר את הבדיקות הרפואיות הנחוצות וחזר לרצועה. מייד לאחר מכן נדרש להישאר ברצועה עד לאחר הנסיגה הישראלית מהרצועה, עקב תפקידו כשוטר ברשות הפלסטינית. בתחילת אוגוסט פנה העותר למשיב 1 באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית, בבקשה לקבל היתר יציאה לחו"ל. העותר, בהיותו בקבוצת הגיל 16-35, מחויב היה על פי הנהלים שהיו קיימים לקבל היתר יציאה דרך המת"ק ואינו יכול לגשת למעבר ולצאת לחו"ל. הרשויות הישראליות סירבו לבקשתו.

9. ביום 6.9.05 פנה העותר למוקד להגנת הפרט. עוד באותו יום פנתה נציגת המוקד ללשכת יועמ"ש עזה, אך נאמר לה כי המשרד ארוז, אין פקסים ואין מחשבים "לא ברור לכמה זמן".

10. ביום 7.9.05 היו הקווים של יועמ"ש עזה מנותקים וכך גם של המוקד ההומניטרי של הצבא.

11. ביום 8.9.05 שוחח עו"ד וולפסון מהמוקד עם יועמ"ש עזה, סא"ל דיויד בנימין, בטלפון הנייד, בעניינו של העותר. סא"ל בנימין אמר כי במקרים דחופים ניתן לשלוח להם פקסים דרך

מכשיר הפקס של מחלקת הדין הבינלאומי של הפרקליטות הצבאית (דב"א). עוד באותו יום נשלח מכתב בעניין ליועמ"ש דרך דב"א.

העתק המכתב מצורף ומסומן ע/5.

12. המכתב הגיע ליעדו ועוזרת היועמ"ש אף התקשרה עוד באותו יום למוקד לבקש פרטים על אמו של העותר.

13. ביום 12.9.05 עזב אחרון החיילים את רצועת עזה ולעמדת הצבא, הסתיימה השליטה הצבאית ברצועת עזה. יחד עם זאת, חרף ההכרזות בדבר "סיום האחריות", סירבה ישראל לבקשת הרשות הפלסטינית לפתוח את מעבר רפיח וחייבה את הפלסטינים לסגור את המעבר באופן הרמטי. בשיחה עם סא"ל בנימין מאותו יום עולה, כי הצבא התכוון לפתוח מעבר חלופי בכרם שלום שבתוך שטח ישראל.

העתק מנשר בדבר סיום הממשל הצבאי מצורף ומסומן ע/6.

14. ביום 13.9.05 פנה המוקד בקדם בג"צ אל מנהלת מחלקת הבג"צים, בדרישה להחזיר את השירותים הבסיסיים לאוכלוסייה האזרחית לאחר הפינוי. המכתב מוען לתפוצה רחבה של אנשים, לרבות שר הביטחון, אלוף הפיקוד, המתפ"ש ודב"א. המוקד התריע כי:

נכון לעכשיו, מעבר רפיח נסגר באופן הרמטי אך טרם נפתח מעבר חלופי, לשכת יועמ"ש עזה אינה מטפלת בבקשות, שכן אין להם מכשיר פקס או מחשבים, המוקד ההומניטרי אינו מוכן להשיב לפניות, אין תיאום בין המת"ק הפלסטיני והישראלי, ועל כן לא מטופלות בקשות למעבר בין עזה לגדה או בקשות לכניסה לישראל ובמשרד ישראלים אין מכשיר פקסימיליה ועל כן לא ניתן לשלוח לשם בקשות...

אנו ערים לשינוי שחל ברצועת עזה, אולם העובדה כי הצבא ימשיך לשלוט במעברים גם לאחר הפינוי הייתה ידועה מראש. גם אם הדברים נמצאים, כנטען, בתהליך גיבוש או במו"מ, חייב להימצא פתרון ביניים מסודר לכל העניינים שציינתי לעיל ועד עתה לא קיבלנו כל פתרון מתקבל על הדעת.

העתק המכתב מיום 13.9.05 מצורף ומסומן ע/7.

15. מן ההגינות לציין כי ביום 13.9.05, ובמשך יומיים, נפרץ הגבול בין מצרים ועזה, ופלסטינים לא מעטים ניצלו פרוצדורות בגבול על מנת לעבור לצד המצרי. יחד עם זאת, ככל הידוע לעותרים, המצרים איפשרו את המעבר רק עד לרפיח המצרית ולא לתוך מצרים עצמה. כך או כך, העותר לא היה בין אלו שפרצו את הגבול באותו יום.

16. ביום 21.9.05 פנה המוקד למנהלת מחלקת הבג"צים במכתב נוסף, במסגרת קדם הבג"צ הנ"ל. המוקד שב ודרש למצוא פתרון זמני, שיאפשר את יציאתם של תושבי הרצועה לחו"ל:

טרם נמצא פתרון שיאפשר את יציאתם של תושבי הרצועה לחו"ל דרך מעבר רפיח. על פי ההסכם בין ישראל למצרים, לא תתאפשר יציאה של פלסטינים דרך מעבר רפיח עד שיוחלט על פתרון הקבע. מובן שאין לכלוא את אוכלוסיית עזה ללא כל אפשרות לצאת לחו"ל, ולו במקרים דחופים או הומניטריים, בתקופת הביניים. על כן, יש להקים מנגנון מידי לטיפול בפניות מסוג זה. מאחר שישראל היא זו המחייבת את סגירת המעבר, דומה כי החלטה של ישראל היא המפתח לפתיחת המעבר על ידי המצרים והפלסטינים, באמצעות תיאום, במקרים הומניטריים דחופים. כל עוד ישראל דורשת את סגירתו ההרמטית של הגבול, מחובתה לדאוג לפתרונות ביניים.

העתק המכתב מיום 21.9.05 מצורף ומסומן ע/8.

17. מנהלת מחלקת הבג"צים השיבה לפניית המוקד במכתב מיום 22.9.05 כדלקמן:

באשר ליציאה מרצועת עזה לחו"ל דרך מעבר רפיח – יצוין, כי מעבר לעובדה שלאחר ההתנתקות היה למעשה המעבר בין הרצועה למצרים פרוץ וכל אשר חפץ לצאת לחו"ל דרך מעבר רפיח יכול היה לעשות כן ללא קושי, הרי שהתנגדותה של מדינת ישראל לפתיחת המעבר נובעת מתוך רצון לשמר יכולת בקרה מינימאלית על הנכנסים והיוצאים מרצועת עזה למצרים. משכך, בטרם הושג הסדר בין ישראל לבין הרשות הפלסטינית ומצרים בסוגיה זו, הציעה ישראל כי המעוניינים לצאת באופן חוקי מהרצועה למצרים יוכלו לעשות כן דרך מעבר ניצנה ואולם הצד הפלסטיני התנגד להצעה זו (ההדגשה הוספה).

העתק המכתב מיום 22.9.05 מצורף ומסומן ע/9.

18. לאור מכתבה של מנהלת מחלקת הבג"צים, ברור כי ישראל אינה מכחישה את דרישתה לסגירת מעבר רפיח, וברור אף כי ישראל רואה עצמה כאחראית ליציאתם של פלסטינים מהרצועה. יחד עם זאת, עולה גם בבירור, כי דחיית הצעתה של ישראל לאפשר את היציאה דרך מעבר ניצנה על ידי הפלסטינים, סגרה את הגולל, מבחינתה, על העניין, וכי כעת לא נעשה כל מאמץ למצוא פתרון אחר.

חשוב להזכיר כי סיטואציה דומה הובאה בפני בית המשפט הנכבד לפני פחות משנה, לאחר שביום 12.12.04 פוצצו מחבלים את מעבר רפיח. באותה עת היו תלויות מספר עתירות של המוקד לאפשר את יציאתם של תושבי הרצועה לחו"ל. אלוף הפיקוד, המשיב באותן עתירות, טען כי תיקון המעבר יארך "מספר חודשים ארוכים". באותו עניין שוב ניסתה ישראל לכפות על הפלסטינים את הפתרון של מעבר ניצנה וגם אז הודיע אלוף הפיקוד כי עקב הסירוב הפלסטיני לא יוכלו אותם עותרים לצאת לחו"ל עד לתיקון המעבר.

בית המשפט דן בעתירות ושלל את עמדת אלוף הפיקוד ופסק:

אנו דוחים את המשך הדיון בעתירות ל-7 ימים. מטרת הדחייה לבחון את האפשרויות לפתרון (כולל או הומניטרי) לבעיות שהעותרים מעלים. מן הראוי להדגיש כי על המשיב מוטלת החובה (על פי הדינים ההומניטריים הבינלאומיים) לנקוט בכל האמצעים שברשותו לפתרון הבעיה...

בג"צ 11714/04 ואח' אבו יוסף ואח' נ' מפקד כוחות הצבא ברצועת עזה, החלטה של הנשיא ברק, השופטת פרוקצ'יה והשופט עדיאל, מיום 30.12.04.

ביום 6.1.05 כבר הודיעה הפרקליטות כי ניתן יהיה לפתוח את מעבר רפיח באופן חלקי תוך שבועיים (לעומת "מספר חודשים ארוכים"). המשיב איפשר מעבר של מקרים הומניטריים דרך גשר אלנבי באמצעות "שאטל" מאובטח, ואוטובוסים מיוחדים אורגנו לצורך משתתפי החאג'. ביום 21.1.05 כבר נפתח מעבר רפיח באופן חלקי. הפתרונות, כך התברר, נמצאו מהר מהצפוי.

העתק הודעת הפרקליטות מיום 29.12.04 מצורף ומסומן ע/10.
העתק ההחלטה מיום 30.12.04 מצורף ומסומן ע/11.
העתק הודעת הפרקליטות מיום 6.1.05 מצורף ומסומן ע/12.
העתק הודעת הפרקליטות מיום 25.1.05 מצורף ומסומן ע/13.

19. חזרה לענייננו - ביום 27.9.05 נפתח מעבר רפיח על ידי הפלסטינים והמצרים למספר שעות ללא הסכמת ישראל. כוונתם של הפלסטינים הייתה לאפשר יציאת תושבים במקרים דחופים לחו"ל. כפי שנמסר למוקד, ישראל הפעילה לחץ רב לסגירת המעבר, לרבות איום בנקיטת צעדים צבאיים, ועל כן נסגר המעבר תוך זמן קצר. העותר לא הצליח לצאת בפרק הזמן הקצר בו היה המעבר פתוח.

20. לבסוף יצוין, כי לעותרים ידוע על פעם אחת לפחות שאורגן "שאטל" מעזה למעבר אלנבי, שאיפשר יציאה מהרצועה לחו"ל באמצעות נסיעה ישירה ממחסום ארז לגשר אלנבי שבגדה ומשם לירדן. אולם למיטב ידיעתה של העותרת סידור זה לא חזר על עצמו.

הטיעון המשפטי

אחריות ישראל

21. עניינה של עתירה זו אינו במעמד השטח המפונה. ממילא, שאלה זו תוכרע בעתיד על ידי המוסדות הבינלאומיים המתאימים. עניינה של עתירה זו באחריותם של המשיבים למצוא פתרון שיאפשר לאוכלוסייה הפלסטינית אפשרות כלשהי לצאת משטח הרצועה לעולם.

22. המשיבים אינם מכחישים כי הם עומדים מאחורי סגירתו ההרמטית של מעבר רפיח. אדרבא, ישראל פועלת בצורה ברורה וגלויה לשימור המצב. המשיבים מודים כי ישראל פועלת "מתוך רצון לשמר יכולת בקרה מינימאלית על הנכנסים והיוצאים מרצועת עזה למצרים". המשיבים ודאי אינם מכחישים כי הם מונעים את תפעולו של נמל הים ונמל האוויר ברצועה.

23. לאור זאת, וכל עוד לא מושכת ישראל ידה מהמעברים, היא נושאת באחריות לחופש התנועה אל ומחוץ לרצועה ואין היא רשאית להתנער מההשלכות של שליטתה על האוכלוסייה האזרחית ברצועה.

24. ברי, כי ישראל הייתה מעוניינת "לשמר יכולת בקרה" גם על הנכנסים והיוצאים מלבנון או מסוריה, אך היא, כמובן, אינה עושה זאת, ואינה רשאית לעשות כן על פי הדין הבינלאומי. אם הייתה עושה זאת, היו רואים אותה ככוח רלוונטי בנושא באחריות.

25. כפי שפסק בית המשפט בבג"צ 11714/04, המוזכר לעיל, טענת המשיבים, כביכול דחיית הצעתם על ידי הפלסטינים מסירה מהם כל אחריות, היא התחמקות פסולה ובלתי סבירה בעליל, המתעלמת מקיומם של בני אדם, בעלי זכויות וצרכים, ולעיתים מדובר גם בדיני נפשות של ממש. למה דומה הדבר? שישראל תציע לאזרחים הישראלים שפינתה בכוח מעזה להתגורר במלון עד שיבנו את ביתם החדש, ואם יסרב בעל המלון לקבלם, תגיד ישראל "אני את שלי עשיתי" ותתנער מאחריות.

26. התנהלותה זו של ישראל מאז פינוי הרצועה אינה אלא ניסיון לאכול את העוגה ולהשאיר שלמה: מחד, התנערות והתחמקות מאחריות לתושבי הרצועה, מאידך, שמירת השליטה האפקטיבית על חופש התנועה מהרצועה ואליה. מצב זה מנוגד לעקרון הבסיס של הדין הבינלאומי ההומניטרי, כפי שבא לידי ביטוי באמנת ג'נבה הרביעית, כי **בכל מצב ובכל תנאי לא ייוותרו אזרחים נטולי הגנה על זכויותיהם**.

פגיעה קשה בזכויות אדם

27. כך או כך, אין צורך בדיני הכיבוש כדי לבסס את הזכות לחופש התנועה, ואת הזכויות החשובות האחרות שתלויות בזכות זו. די בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, אשר המשיבים חייבים לכבדו כלפי **כל אדם**. טול מאדם את הזכות לנוע ופגעת בכבודו כאדם, טול מאדם את הזכות להושיט סיוע רפואי דחוף לאחיו ופגעת בכבודו כאדם ובכבודו של אחיו החולה. לעיתים חופש התנועה גם מציל חיים – כך בעניינו של העותר.

28. המשיבים נושאים את המשפט החוקתי הישראלי בתרמילם בכל אשר ילכו – בין בשטח כבוש ובין בשטח אחר. גם מחויבותם, על-פי המשפט ההומניטרי הבינלאומי, למנוע פגיעה באוכלוסייה האזרחית, איננה מצומצמת למצב המיוחד של שטח כבוש בלבד.

29. גם דיני זכויות האדם הבינלאומיים רלוונטיים לעניינו, שכן ישראל חתומה על אמנות אלו ומחויבת לקיימן.

בעניין זה ראו, למשל, סעיפים 12 ו-13 להכרזה לכל באי עולם בדבר זכויות אדם, 1948; סעיפים 12 ו-17 לאמנה בדבר זכויות אזרחיות ופוליטיות, 1966; סעיף 12 לאמנה בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, 1966; סעיף 24 לאמנה בדבר זכויות הילד, 1989.

30. חופש התנועה אינה עוד זכות ככל זכות אחרת, שכן חופש התנועה הוא המפתח להגשמת זכויות אדם בסיסיות: הזכות לטיפול רפואי, הזכות לחיי משפחה, הזכות לחינוך, הזכות לפולחן ועוד. הזכות לצאת לחו"ל היא כה מהותית וחשובה, על כן הגבלתה צריכה להיעשות מטעמים פרטניים כבדי משקל, ואין כל אפשרות להקפאה כליל לתקופה ממושכת.

31. ברצועת עזה מתגוררים כמיליון וחצי תושבים. הרעיון שאפשר למנוע בצורה הרמטית את יציאתם של התושבים לחו"ל, אף במקרים מיוחדים, הוא רעיון אבסורדי ממש, אשר לא רק מנוגד לרוח אמנת ג'נבה הרביעית אלא לרעיון זכויות האדם כולו. סגירתו ההרמטית של הגבול, ללא כל פתרון, ולו זמני, משמעותו כי בעיני המשיבים "האוכלוסייה הפלסטינית" היא מושג מופשט, אשר ניתן לשחק בו כחלק ממדיניות או משא ומתן, ולא בני אדם, עם זכויות ורצונות וצרכים פרטיים.

32. ישראל יכולה וחייבת למצוא פתרונות זמניים עד להסדר הקבוע עליו יוחלט בעתיד בין הצדדים. חלק מהפתרונות כבר מוכרים מבג"צ 11714/04 הנ"ל. ישראל יכולה למשל לאפשר מעבר במקרים הומניטריים דרך מעבר רפיח. העותרים ציינו הסדר של "שאטל" למעבר הגבול בגשר אלנבי. ניתן לחשוב על פתרונות נוספים ומגוונים, אך המשיבים מעדיפים להתנער מאחריות.

עתירה זו נתמכת בתצהיר שנחתם בפני עו"ד ברצועת עזה ונשלח לח"מ בפקס, בתיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהיר זה, ואת ייפוי הכוח שאף הוא ניתן בפקס, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים בנוגע למפגש בין העותר לבין בא כוחו.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע דיון דחוף בעתירה, להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיבים, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיבים את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.